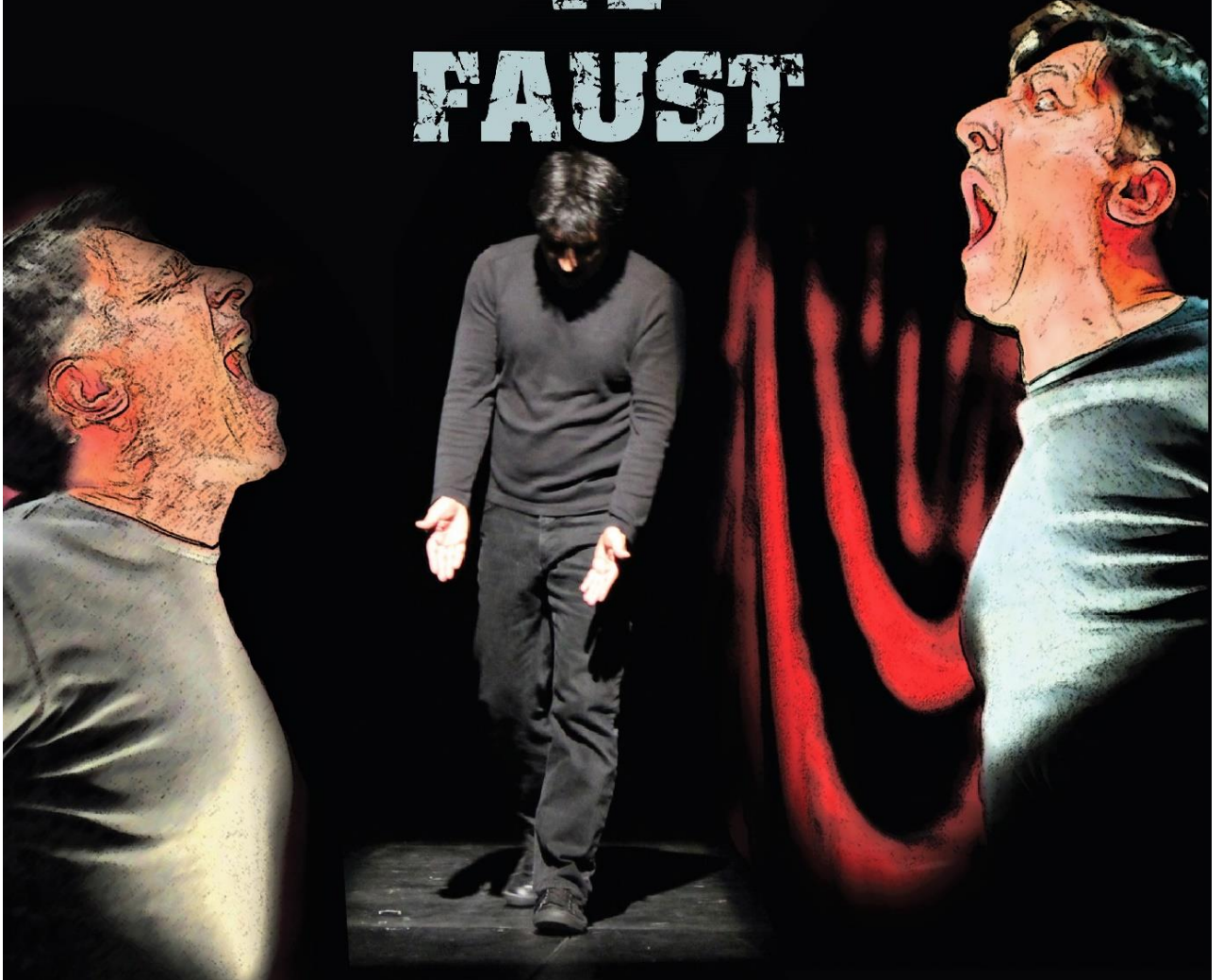

KUWAYİ MİLLİYE VE FAUST

Oynayan

HAYDAR ZORLU

Yazan: **N. HİKMET ve J. W. GOETHE**

Yöneten: **N. MURARIU**

www.sanatodasi.biz

villadatatil.com

 biletiva

Bu renkli yansımada yaşamı buluruz.

Bir zamanlar ilk bulanık bakışlarıma görünmüş olan siz,
Tanımlayamadığım şahıslar, yeniden yaklaşıyorsunuz bana.
Bu kez sizi tutmayı denesem mi acaba?
Yüreğim o eski çılgınlığına yönelsin mi?
Sis ve dumanlar içinden yükselerek Etrafımı sarıp başıma yığılıyorsunuz!
Peki, o halde hükmedin! Beni çevreleyen büyülü soluğunuz tıpkı
Gençlik yıllarımda olduğu gibi gönlümü titretiyor.

Birlikte getirdiğiniz sevinçli günlerin görüntüleri yanı sıra
Bazı hoş gölgeler belirgin hale geliyor.
Eski ve yarı unutulmuş bir masalmış gibi
İlk sevginin ve ilk dostluğun izleri gözlerimde canlanıyor.
Acılar yenileniyor, şikayetler tekrarlanıyor.
Hayatın içinden çıkılmaz dolambaçlı akışı...
Benden önce ölmüş, güzel saatlerin mutluluk düşlerine
Tanık olmuş o iyi insanların adları anılıyor.

İlk şarkılarımı dinlemiş olan o ruhlar
Birazdan söyleyeceklerimi duymuyorlar artık.
Yok olup gitti o eski dost topluluğu ve ne acı ki, ah!
Uzaklaşarak kaybıldı o ilk şarkımın yankısı.
Alkışları bile beni korkutan,
Tanımadığım bir topluluğa söyleniyor şarkım.
Ne var ki, şarkımın hala yaşıyor olması,
Yolunu şaşırarak dünyaya yayılması keyif veriyor.

Çoktandır unutmamış olduğum bir özleyiş uyanıyor içimde.
O sessiz ve ciddi ruhlar alemine gitmenin zamanı geldi:
Fısıltılı şarkımın belirsiz seslerle havada yayılmasıyla,
Bedenim titriyor! Gözyaşlarımdan akışını durduramıyorum.
Acımasız yüreğim, katı değil! Yumuşak!
Sahip olduğum şeylerin nasıl uzaklaştığını görüyorum,
Kaybolmuş şeylerin ise yanı başımda birer gerçek olduğunu.

Sahne 1

Ayın altında kağnılar gidiyordu.

Kağnılar gidiyordu Akşehir üstünden Afyon'a doğru.
Toprak öyle bitip tükenmez,
dağlar öyle uzakta,
sanki gidenler hiçbir zaman
hiçbir menzile erişmeyecekti.
Kağnılar yürüyordu yekpare meşeden tekerlekleriyle.
Ve onlar
ayın altında dönen ilk tekerlekti.
Ayın altında öküzler
başka ve çok küçük bir dünyadan gelmişler gibi
ufacık, kısacıktılar,

ve pırıltılar vardı hasta, kırık boynuzlarında
ve ayaklar altından akan
toprak,
toprak
ve topraktı.

Gece aydınlık ve sıcak
ve kağnılarda tahta yataklarında
koyu mavi humbaralar çırılçıplaktı.
Ve kadınlar
birbirlerinden gizleyerek
bakıyorlardı ayın altında
geçmiş kafilelerden kalan öküz ve tekerlek ölülerine.

Ve kadınlar,
bizim kadınlarımız:
korkunç ve mübarek elleri,
ince, küçük çeneleri, kocaman gözleriyle
anamız, avradımız, yârimiz
ve sanki hiç yaşamamış gibi ölen
ve soframızdaki yeri
öküzümüzden sonra gelen
ve dağlara kaçırıp uğrunda hapis yattığımız;
ve ekinde, tütünde, odunda ve pazardaki
ve karasabana koşulan
ve ağıllarda
ışılısında yere saplı bıçakların
oynak, ağır kalçaları ve zilleriyle bizim olan
kadınlar,
bizim kadınlarımız.
şimdi ayın altında
kağnıların ve hartuçların peşinde
harman yerine kehribar başaklı sap çeker gibi
aynı yürek ferahlığı,
aynı yorgun alışkanlık içindeydiler.

Ve on beşlik şarapnelin çeliğinde
ince boyunlu çocuklar uyuyordu.
Ayın altında kağnılar
yürüyordu Akşehir üstünden Afyon'a doğru.

Dağlarda tek tek ateşler yanıyordu.

Ve yıldızlar öyle ışıltılı, öyle ferahlılar ki
şayak kalpaklı adam
nasıl ve ne zaman geleceğini bilmeden
güzel, rahat günlere inanıyordu
ve gülen bıyıklarıyla duruyordu ki mavzerinin yanında,
birdenbire beş adım sağında onu gördü.
Paşalar onun arkasındaydılar.

O, saati sordu.
Paşalar: «Üç», dediler.
Sarışın bir kurda benziyordu.
Ve mavi gözleri çakmak çakmaklı.
Yürüdü uçurumun başına kadar,
eğildi, durdu.
Bıraksalar
İnce, uzun bacakları üstünde yaylanarak
ve karanlıkta akan bir yıldız gibi kayarak
Kocatepe'den Afyon ovasına atlayacaktı.

« 6 Ağustos emri » verilmiştir.

Birinci ve İkinci ordular, kıta'ları, kağnıları, süvari
alaylarla
yer değiştiriyordu, yer değiştirecek.
98956 tüfek,
325 top,
5 tayyare,
2800 küsur mitralyöz,
2500 küsur kılıç
ve 186326 tane pınl pırıl insan yüreği
ve bunun iki misli kulak, kol, ayak ve göz
kımıldanıyordu gecenin içinde.
Gecenin içinde toprak.
Gecenin içinde rüzgâr.
Hatıralara bağlı, hatıraların dışında,
gecenin içinde:
insanlar, âletler ve hayvanlar,
demirleri, tahtaları ve etleriyle birbirine. sokulup,
korkunç
ve sessiz emniyetlerini
birbirlerine sokulmakta bulup,
kocaman, yorgun ayakları,
topraklı elleriyle yürüyorlardı.

Saat Beş otuz...

Ve başladı topçu ateşiyle
ve fecirle birlikte büyük taarruz.
Sonra.
Sonra, 30 Ağustosta düşman kuvâyi külliyesi imha ve esir olundu.
Sonra.
Sonra, 31 Ağustos günü
ordularımız İzmir'e doğru yürüdü.

Sonra.
Sonra, 9 Eylülde İzmir'e girdik.
Sonra,
Seyrettik İzmir rıhtımından Akdeniz'i.

**Dörtnala gelip Uzak Asya'dan
Akdeniz'e bir kısrak başı gibi uzanan
bu memleket bizim.
Bilekler kan içinde, dişler kenetli, ayaklar çıplak
ve ipek bir halıya benzeyen toprak,
bu cehennem, bu cennet bizim.
Kapansın el kapıları, bir daha açılmasın,
yok edin insanın insana kulluğunu,
bu davet bizim...
Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür
ve bir orman gibi kardeşçesine,
bu hasret bizim.**

Sahne 2

Ateşi ve ihaneti gördük
ve yanan gözlerimizle durduk
bu dünyanın üzerinde,
İstanbul 918 Teşrinlerinde,
İzmir 919 Mayısında
ve Manisa, Menemen, Aydın, Akhisar:
Mayıs ortalarından
Haziran ortalarına
kadar
yani tütün kırma mevsimi,
yani, arpalar biçilip
buğdaya başlanırken
yuvarlandılar.
Adana,
Antep,
Urfa,
Maraş:
düşmüş
dövüşüyordu...

Ateşi ve ihaneti gördük.
Ve kanlı bankerler pazarında
Memleketi Alaman'a satanlar,
yan gelip ölülerin üzerinde yatanlar
düştüler can kaygusuna
ve kurtarmak için başlarını halkın gazabından
karanlığa karışarak basıp gittiler.
Yaralıydı, yorgundu, fakirdi millet,
en azılı düvellere dövüşüyordu fakat,
dövüşüyordu, köle olmamak için iki kat,
iki kat soyulmamak için.

Ateşi ve ihaneti gördük.

Murat nehri, Canik dağları ve Fırat,
Yeşilirmak, Kızılırmak,
Gültepe, Tilbeşar ovası,
gördü uzun dişli İngiliz'i.

Ve Aksu'yla Köpsü,
Karagöl'le Söğüt gölü
ve gümüş basamaklı türbesinde yatan
büyük, âşık ölü,
şapkası horoz tüylü İtalyan'ı gördü.

Ve Çukurova,
kıyasıya düzlük,
uçurumlar, yamaçlar, dağlar kıyasıya
ve Seyhan ve Ceyhan
ve kara gözlü Yürük kızı,
gördü mavi üniformalı Fransız'ı.

Ve devam ettik ateşi ve ihaneti görmekte.

Eşraf ve ayan ve mütehayyızânın çoğu
ve ağalar:

Bađdasar ağadan
Kellesi Büyük Mehmet ağaya kadar,
düşmanla birlik oldular.
Ve inekleri, koyunları, keçileri sürüp götürüp,
gelinlerin ırzına geçip,
çocukları öldürüp
ve istiklâli yakıp yıktıkça düşman,
dağa çıktı mavzerini, nacağını, çiftesini kapalı
ve çığ gibi çoğaldı çeteler
ve köylülerden pašalar görüldü,
kara donlu köylülerden.

Ve bizim tarafa geçenler oldu
Tunuslu ve Hintli kölelerden,
Ve Türkistanlı Hacı Ahmet,
kısık gözleri,
seyrek sakalı,
hafif makineli tüfeđiyle
dağlarda bir başına dolaştı.
Ve sabahleyin ve öğle sıcağında ve akşamüstü
ve ay ışığında ve yıldız alacasında geceleyin,
ne zaman sıkışsa bizimkiler,
peyda oluverdi, yerden biter gibi o
ve ateş etti
ve düşmanı dağıttı
ve kayboldu dağlarda yine.

Ateşi ve ihaneti gördük.

Dayandık,

dayandık her yanda,
dayandık İzmir'de, Aydın'da,
Adana'da dayandık,
dayandık, Urfa'da, Maraş'ta, Antep'te.
Antepliler silahşor olur,
uçan turnayı gözünden
kaçan tavşanı ard ayağından vururlar
ve Arap kısrağının üstünde
taze yeşil selvi gibi ince uzun dururlar.
Antep sıcak,
Antep çetin yerdir.
Antepliler silahşor olur,
Antepliler yiğit kişilerdir.

Karayılan

Karayılan olmazdan önce
Antep köylüklerinde ırgattı.
Belki rahatsızdı, belki rahattı,
bunu düşünmeğe vakit bırakmıyordular,
yaşıyordu bir tarla sıçanı gibi
ve korkaktı bir tarla sıçanı kadar.
Yiğitlik atla, silâhla, toprakla olur.
onun atı, silâhı, toprağı yoktu.
Boynu yine böyle çöp gibi ince
ve böyle kocaman kafalıydı
Karayılan
Karayılan olmazdan önce.
Düşman Antep'e girince
Antepliler onu
korkusunu saklayan
bir fıstık ağacından
alıp indirdiler.
Altına bir at çekip
eline bir mavzer
verdiler.

Antep çetin yerdir.

Kırmızı kayalarda
yeşil kertenkeleler.
Sıcak bulutlar dolaşır havada
ileri geri.
Düşman tutmuştu tepeleri,
düşmanın topu vardı.
Antepliler düz ovada
sıkışmışlardı.
Düşman şarapnel döküyordu,
toprağı kökünden söküyordu.
Düşman tutmuştu tepeleri.
Akan: Antep'in kanıydı.

Düz ovada bir gülfidanıydı
Karayılan'ın
Karayılan olmazdan önceki siperi.
Bu fidan öyle küçük,
korkusu ve kafası öyle büyüktü ki onun,
namlıya tek fişek sürmeden
yatıyordu yüzükoyun.

**Antep sıcak,
Antep çetin yerdir.
Antepililer silâhşor olur.
Antepililer yiğit kişilerdir.**
Fakat düşmanın topu vardı.
Ve ne çare, kader,
düz ovayı Antepililer
düşmana bırakacaklardı.
«Karayılan» olmazdan önce
umurunda değildi Karayılan'ın
kıyamete dek düşmana verseler Antep'i.
Çünkü onu düşünmeğe alıştırmadılar.
Yaşadı toprakta bir tarla sıçanı gibi,
korkaktı da bir tarla sıçanı kadar.

Siperi bir gülfidanıydı onun,
gülfidanı dibinde yatıyordu ki yüzükoyun
ak bir taşın ardından
kara bir yılan
çıkardı kafasını.
Derisi ışıllı ışıllı,
gözleri ateşten al,
dili çataldı.
Birden bir kurşun gelip
kafasını aldı.
Hayvan devrildi kaldı.
Karayılan
Karayılan olmazdan önce
karayılanın encamını görünce
haykırdı avaz avaz
ömrünün ilk düşüncesini:
«ibret al, deli gönlüm,
demir sandıkta saklansan bulur seni,
ak taş ardında kara yılanı bulan ölüm.»
Ve bir tarla sıçanı gibi yaşayıp
bir tarla sıçanı kadar korkak olan,
fırlayıp atlayınca ileri
bir dehşet aldı Antepilileri.
seğirttiler peşince.
Düşmanı tepelerde yediler.
Ve bir tarla sıçanı gibi yaşayıp
bir tarla sıçanı kadar korkak olana:

KARAYILAN dediler.

Sahne 3

ONLAR

Onlar ki toprakta karınca,
suda balık,
havada kuş kadar
çokturlar;
korkak,
cesur,
câhil,
hakim
ve çocukturlar
ve kahreden
yaratan ki onlardır,
destanımızda yalnız onların maceraları vardır.
Onlar ki uyup hainin iğvâsına
sancaklarını elden yere
düşürürler
ve düşmanı meydanda koyup
kaçarlar evlerine
ve onlar ki bir nice mürtedde hançer üşürürler
ve yeşil bir ağaç gibi gülen
ve merasimsiz ağlayan
ve ana avrat küfreden ki onlardır,
destanımızda yalnız onların maceraları vardır.

Sahne 4

Demir, kömür ve şeker

ve kırmızı bakır
ve mensucat
ve sevda ve zulüm ve hayat
ve bilcümle sanayi kollarının
ve gökyüzü
ve sahra
ve mavi okyanus
ve kederli nehir yollarının,
sürülmüş toprağın ve şehirlerin bahtı
bir şafak vakti değişmiş olur,
bir şafak vakti karanlığın kenarından
onlar ağır ellerini toprağa basıp
doğruldukları zaman.
En bilgin aynalara
en renkli şekilleri aksettiren onlardır.
Asırda onlar yendi, onlar yenildi.
Çok sözler edildi onlara dair
ve onlar için :

zincirlerinden başka kaybedecek şeyleri yoktur,
denildi.

Biz ki İstanbul şehriyiz,

Seferberliği görmüşüz:
Kafkas, Galiçya, Çanakkale, Filistin,
vagon ticareti, tifüs ve İspanyol nezlesi
bir de ittihatçılar,
bir de uzun konçlu Alman çizmesi
914'ten 18'e kadar
yedi bitirdi bizi.

Mücevher gibi uzak ve erişilmezdi şeker,
erimiş altın pahasında gazyağı
ve namuslu, çalışkan, fakir İstanbullular
sidiklerini yaktılar 5 numara lambalarında.
Yedikleri mısır koçanıydı ve arpa
ve süpürge tohumu
ve çöp gibi kaldı çocukların boynu.

Ve lâkin Trabya'da, Pötişan'da ve Ada'da Kulüp'te
aktı Ren şarapları su gibi
ve şekerin sahibi
kapladı Miloviç'in yorganına 1000 liralıkları.
Miloviç de beyaz at gibi bir karı.
Bir de sakalı Halife'nin,
bir de Vilhelm'in bıyıkları.

Biz ki İstanbul şehriyiz,

güzelizdir,
dört yanımız mavi mavi dağdır, denizdir.
öfkeli, büyük bir şair:
«Ey bin kocadan arta kalan bilmem neyi bakir»
 demiş
bize
ve bir başkası,
yekpare Acem mülkünü feda etti bir sengimize.

Biz ki İstanbul şehriyiz, işte, arz ederiz halimizi Türk halkının yüce katına.

Mevsim yazdır, 919'dur.
Ve Teşrinlerinde geçen yılın
dört düvele teslim ettiler bizi,
gözü kanlı dört düvele
anadan doğma çırılçıplak.
Ve kurumuştur
ve kan içindeydi memelerimiz.

Biz ki İstanbul şehriyiz,
Fransız, İngiliz, İtalyan, Amerikan
bir de Yunan,
bir de zavallı Afrika zencileri
yer bitirir bizi bir yandan,
bir yandan da kendi köpek dölllerimiz:
Vahdettin Sultan,
ve damadı Ferit
ve İngiliz muhipleri
ve Mandacılar.
Biz ki İstanbul şehriyiz,
yüce Türk halkı,
malûmun olsun çektiğimiz acılar...

Sahne 5

Güneş Erzurum yaylasında henüz doğmadan, uzaklardan ilk gökyüzünü mavileştirip, ardından siyah bir sac gibi yayılmış kara bulutların arasından kızıl bir yumak gibi yavaş yavaş yukarı doğru tırmanarak yerini alır ve artık geceye son verir.

Gün 1919 Temmuzunun 23'üncü günü
pek mütevazı bir mektep salonunda
başladı Erzurum Kongresi.
Erzurum kışı zorludur, balam,
tandırında tezek yakar Erzurum,
buz tutar yiğitlerinin bıyığı
ve geceleyin karlı ovada
kaskatı katılmış, donmuş görürsün karanlığı.
Erzurum'da kavaklar, balam,
Erzurum'da kavaklar tane tane,
kavaklarda tane tane yapraklar.
Ve terden ve toz dumandan ve sinekten geçilmez
Erzurum'da yaz gelip de bastı mıydı sıcaklar.
Erzurum'un düzdür, topraktır damı.
Erzurum güzelleri giyer, balam,
incecik ak yünden ehramı.
Yürek boynun büker, balam,
Erzurumlu türkülere.
Halim selimdir Erzurum'un adamı
ve lâkin dönmesin gözü bir kere!...

Erzurum'da on dört gün sürdü Kongre:
orda, mazlum milletlerden bahsedildi
bütün mazlum milletlerden
ve emperyalizme karşı dövüşlerinden onların.
Orda, bir Şûrayı Millî'den bahsedildi,
İrade i Milliye ye müstenit bir Şûrayı Millî'den.
Buna rağmen,
«Âsi gelmiyelim» diyenler vardı,

«makamı hilâfet ve saltanata.»
Hattâ casuslar vardı içerde.
Buna rağmen,
«Bütün aksamı vatan bir küldür» denildi.
«Kabul olunmaz» denildi,
«Manda ve Himaye...»

Buna rağmen,
İstanbul'da birçok hanımlar, beyler, paşalar,
Türk halkından kesmişlerdi umudu.
Yağdırıldı telgıraflar Erzurum'a:
«Amerikan mandası altına girelim», diye.
«istiklâl, diyorlardı, şayanı arzu ve tercihtir, amma
bugün bu, diyorlardı, mümkün değil,
birkaç vilâyet, diyorlardı, kalacak elde,
şu halde, diyorlardı, şu halde,
Memâliki Osmaniye'nin cümlesine şâmil
Amerikan mandaterliğini talep etmeği
memleketimiz için en nâfi
bir şekli hal kabul ediyoruz.»
Fakat bu şekli halli kabul etmedi Erzurumlu.

Erzurum'un kışı zorludur, balam,
buz tutar yiğitlerinin bıyığı.
Erzurum'da kaskatı, dimdik ölür adam,
kabullenmez yılgınlığı...

İstanbul'da hanımlar, beyler, paşalar,
tül perdeler, kıravatlar, apoletler, şişeler,
çıtı pıtı dilleri ve pamuk gibi elleri
ve biçare telgıraf telleri
devretmek için Amerika'ya Anadolu'yu
şöyle diyorlardı Erzurum'dakilere:
«Bizi bir başımıza bıraksalar,
tarafgirlik, cehalet
ve çok konuşmaktan başka müsbet
bir hayat kuramayız.
İşte bu yüzden Amerika çok işimize geliyor.
Filipin gibi vahşi bir memleketi adam etti Amerika.
Ne olacak,
Biz de on beş, yirmi sene zahmet çekeriz,
sonra Yeni Dünya'nın sayesinde
İstiklâli kafasında ve cebinde taşıyan
bir Türkiye vücuda geliverir.
Amerika, içine girdiği memleket ve millet hayrına
nasıl bir idare kurduğunu
Avrupa'ya göstermek ister.
Hem artık işi uzatmağa gelmez.
Çok tehlikeli anlar yaşıyoruz.
Sergüzeşt ve cidal devri geçmiştir:

Türkiye'yi, geniş kafalı birkaç kişi belki kurtarabilir.»

4 Eylül 1919'da toplandı Sivas Kongresi,
ve 8 Eylülde
Kongrede bu sefer
yine ortaya çıktı Amerikan mandası.
Ak koyunla kara koyunun
geçitte beli olduğu günlerdi o günler.
Ve İstanbul'dan gelen bazı zevat,
sapsarı yılgınlıklarıyla beraber
ve ihanetleriyle birlikte
bir de Amerikan gazeteci getirmiştiler.
Ve Erzurumlulardan ve Sivaslılardan ve Türk
milletinden çok
iş bu Our Boys'lara güveniyorlardı.

Bu zevatlara:
«istiklâlimizi kaybetmek istemiyoruz efendiler!»
denildi.
Fakat ayak diredi efendiler:

«Mandanın, istiklâli ihlâl etmeyeceği muhakkak iken,»
dediler,
«Her halde bir müzaherete muhtacız diyorum ben,»
dediler,
«Hem zaten,»
dediler,
«birbirine mani şeyler değildir
istiklâl ile manda.
Ve esasen,»
dediler,
«müstakil kalamayız böyle bir zamanda.
Memleket harap,
toprak çorak,
borcumuz 500 milyon,
varidat ise 15 milyon ancak.
Ve Allah muhafaza buyursun
İzmir kalsa Yunanistan'da
ve harbetsek,
düşmanımız vapurla asker
getirir.
Biz Erzurum'dan hangi şimendiferle nakliyat yapabiliriz?
Mandayı kabul etmeliyiz, hemen.» dediler.
«Onlar dretnot yapıyor, biz yelkenli bir gemi yapamıyoruz.
Hem, İstanbul'daki Amerikan dostlarımız:
Mandamız korkunç değildir,
diyorlar,
Cemiyeti Akvam nizamnamesine dahildir, diyorlar.»

Ve böylece, bin dereden su getirdi İstanbul'dan gelen

zevat.
Sivas, mandayı kabul etmedi
fakat
«Hey gidi deli gönlüm,» dedi,
«Akıllı, mutlu, sabırlı deli gönlüm,
ya İSTİKLÂL, ya ölüm!»
dedi.

Karayılan der ki: Harbe oturak,
Kilis yollarından kelle getirek,
nerde düşman varsa orda bitirek,
vurun ha yiğitler namus günüdür...

Perde

Cumhuriyet kurulduktan 26 yıl sonra.
1949 Ekimin 1. günü Muhsin Ertuğrul yönetiminde Ankara'nın Büyük Tiyatrosu'nda
ünlü Alman yazarı Johann Wolfgang von Goethe'nin eseri FAUST adlı oyunuyla
açıldı Devlet Tiyatrosu.

Bu renkli yansımada yaşamı buluruz.

MEPHİSTO

**Bağışlayın beni Tanrım,
Ben gösterişli söz söylemeyi bilmem!
Eğer gülmeyi bırakmamış olsaydınız,**
Belki benim ifade tarzıma siz de gülerdiniz.
Bu dünya mı? Yani, ne diyeyim şimdi ben bu dünyaya?
Ben sadece insanların nasıl acı çektiklerini görüyorum.
Bu dünyanın küçük Tanrısı insanoğlu sürekli aynıdır.
Ve ilk günkü gibi tuhaf.
Eğer o sizin ışığınızdan yansıyan o tanrısal
Ve görkemli süsü kendisine vermemiş olsaydı,
Daha iyi yaşayacaktı.
O buna akıl diyor ve onu yalnızca,
Her hayvandan daha hayvanca Yaşamak için kullanıyor.
İnsanlara kötü günlerinde acıyorum.
En fakir olanına bile acı çektirmek istemiyorum.
Size bir örnek vereyim mi?
Mesela **Faust**, şu doktor.
Bu zavallı kulunuz hiç bir şeyi beğenmiyor
Ve sabahtan akşama kadar yakınıyor.
İnsan araştırıp çalıştığı sürece yanılır.
Ama bu kulunuz gökyüzünün en güzel yıldızlarını,
Ve yeryüzünün en doyumsuz zevklerini istiyor.
Bütün uzaklar, bütün yakınlar

Derinden çirpınan kalbini doyuramıyor.
Ben derim ki, onu kaybedeceksiniz!
Bu dünyamızda yaşadığı süre içinde onu yavaş yavaş,
Usulca kendi yoluma yöneltme iznini bana verirsiniz!

ANLATICI

**Öyle olsun. Sonunda Faust'un iyi bir insan olduğunu göreceksin.
En derin karanlığa hevesli olsa da Hep doğru yolun bilincindedir.**

Bu akşam seyircinin beğenisini kazanmayı
Çok arzu ediyorum.
Yaşadığı ve yaşattıkları için.
İşte! Direkler dikilmiş, tahtalar çakılmış
Ve herkes şenlik olacakmış gibi beklenti içinde.
O halde, size öyle bir oyun sunacağım ki,
Bir aşk serüvenin içinde bulacaksınız kendinizi.
İki insan rastlantıyla birbirine yaklaşır,
Bir şeyler hisseder ve bir süre orada kalır
Ve hayatın bütün tat ve hazlarını alır.
Size renkli bir tablo çizeceğim;
Az anlaşılır, çok uydurma, bir damlacık da gerçek.

Aşk Aşktır - Aşk aşktır - Aşk aşktır.

Bizi doğuran nedir?

Aşk.

Ne olmayınca yaşam olmaz?

Aşk.

Ne olunca her şeyi aşarız?

Aşk.

Aşkı bulabilir miyiz?

Aşkla.

Ağlamayı kestiren nedir?

Aşk.

Bizi sonsuza dek birleştiren ne olsun?

Aşk.

Nedir aşk?

Bir insanı başka bir insana çeken,

Yakınlaştıran fiziksel ve duygusal canlılığa aşk denir.

FAUST

Kız, bir saat için olsun göğsünde dinlenip,
Can cana, ruh ruha kalabilmek Kısmet olmayacak mı bana?

GRETCHEN

Yalnız yatıyor olsaydım odada,
Senin içeri girebilmen için
Bu akşam kapının sürgüsünü açık bırakırdım.
Üstelik annemin uykusu pek derin değildir,
Bizi birlikte göreceğ olursa,

Hemen oracıkta o anda ölüveririm.

FAUST

Benim güzel meleğim,
Sen hiç söyledin mi sevdiğini?
Gözlerimin içine bakıp sevdiğini söyleyebilir misin?
Sensiz bir yer mezar olur bana.
Bütün bu dünya...
Eğer sen yoksan yanımda yaşanmaz daha.
Zavallı başım dönmüş çılgına, Zavallı aklım paramparça.

ANLATICI

Bizi yaşamda vazgeçilmez kılan nedir?
Aşk! Bizi yaşamda vazgeçilmez kılan aşk mıdır,
Yoksa aşk mı vazgeçilmez,
Kendimizi canlı hissedebilmemiz için?
Mevlânâ Celâleddîn-î Rûmî bu konuda şöyle der:
'Sayısız hikâyeler anlattılar, yokluğa, varlığa dair birçok sözler söylediler ve gaflet içinde akıllarınca mânâ gevherini deldiler. Kâinatın esrarına vakıf olmadıkları için evvela uzun uzun çene çaldılar, sonra uyuyup kaldılar.'
Kâinatın esrarına vakıf olmak neymiş, hep birlikte Doktor Faust örneğinde görelim.

Doktor Faust tek başına çalışma odasındadır.

FAUST

**Kitapları kaplayan tozlardan sürünerek geçtim,
Yine de boğulmadım.**
Ah, işte felsefe, hukuk, tıp
Ve maalesef, ilahiyatı da fazlasıyla okudum,
Hem de ateşli bir çabayla.
Ama ben işte yine aynıyım.
Neden eskisinden daha akıllı değilim?
Oysa bir doktor oldum, hem de profesör.
On yıldır öğrencilerimi burunlarından tutup
Sağda solda, bir aşağı bir yukarı
Dolaştırıp durmaktayım.
Ve görüyorum ki hiçbir şey bilemiyoruz!
İşte bu yüzden içim yanıyor.
Aslında bütün hocalardan, doktorlardan, yazarlardan
Ve papazlardan daha akıllıyım.
Hiçbir çekingenlik, kuşku etkilemez beni.
Ne cehennemden korkarım ne de şeytandan.
Buna karşın yoksunum tüm sevinçlerden.
Sanıyorum doğru bilgim olduğunu?
Başkalarına bilgi verebileceğimi?
İnsanları adam edip doğru yola getirebileceğimi?
Hiç sanmam!
Ne param var, ne mal mülk,
Ne de dünyanın şan şöhretinden payıma düşen bir şey
Bir köpek bile böyle bir hayatı sürdürmek istemez!

İşte bu yüzden kendimi büyücülüğe verdim ki
Ruhsal gücün ağzından kimi sırlara erişeyim,
Soğuk terler akıtarak bilmediklerimi
Saymak zorunda kalmayayım,
Dünyanın en derinlerinde neler varmış kavrayıp,
Bütün yaratıcı güçleri ve tohumları görüp,
Kâinatın esrarına vakıf olup,
Sözcük oyunlarından kurtulayım.
Neden yıldızların devinimini kavrayamıyorum?
Ancak büyücülük bana rehberlik ederse,
Belki ruhumun gücü açılacak.
Bu kuru kitaplardan bir anlam çıkarmak imkânsız.
Ey büyücülüğün güçlü ruhları,
Yardım edin, beni duyuyorsanız!
Beni buraya hapseden, yüzlerce raftan oluşan
Bu yüksek duvar, toz ve topraktan değil midir?
Ve bende sıkıntı yaratan şu güveler yuvası evimdeki
Binlerce eski ve işe yaramaz eşya değil midir?
Aradığımı burada mı bulacağım?
İnsanların her yerde ıstırap çektiklerini
Yalnız tek tük yerde mutlu olduklarını
Şu önümdeki binlerce kitaptan mı öğreneceğim?
Neden sırtıyorsun karşıdan, ey boş kafatası?
Senin beynin de, benimki gibi, bir zamanlar
Kafa karışıklığıyla neşeli günü ararken
Gün batımında acıyla hakikati arama arzusuyla
Yolundan çıkmamış mıdır?

ANLATICI

Faust'un durumu günden güne kötüye gittiğinden artık sabahtan akşama kadar yakınıp duruyor. Kendi evine uğursuz ve karanlık bir duvar deliğiymiş gibi lanet ediyordu. Kurtların kemirdiği, tozlanmış kitap yığınlarının tavana kadar yükseldiği ve sevgili güneş ışığının bile ancak kirli camlardan bulanarak geçebildiği bir zindan. Bir de dolunayın yetersiz ışığından kurtulup, ışıklı dağ tepelerinde bilmem hangi perilerle uçuşmak ister.

FAUST

Sen, yalnızca bir istek biliyorsun,
Diğerini asla öğrenme! Benim bağrımda iki ruh barınır.
Biri diğerinden ayrılmak ister.
Biri aşk ateşiyle ve bütün organlarıyla
Dünya hayatına sarılır,
Diğeriyse toz ve topraktan silkinip
Var gücüyle ulu atalar diyarına yükselir.
Yerle gök arasında mekik dokuyan ruhlar varsa...
Hoş kokulu yerlerinden inseler
Ve beni yeni ve renkli bir hayata kavuştursalar.
Ah, büyü bir paltom olsaydı,
Beni tanımadığım, bilmediğim ülkelere uçursaydı.
Ne mutlu bu yalancı dünyadan

Kurtulma ümidini taşıyanlara.
İnsan bildiğini kullanamıyor,
Bilmediğine ihtiyaç duyuyor.

ANLATICI

Faust girdiği bunalımdan kurtulabilmek için çıkıp gezmeye karar verir. Doktor olarak bilinen, sayılan ve her şeye rağmen hâlâ herkes tarafından sevilen Faust'un neredeyse hiç arkadaşı yoktur. Sadece komşusu Wagner adında bir adamla arada bir görüşür. Onunla sanat ve bilim üzerine tartışır. Faust ve Wagner kentin dışında doğada gezerken, Faust:

FAUST

İlkbaharın sevimli ve diriltici bakışıyla İrmak ve dereler buzdan kurtulmuş,
Ovalarda bir umut mutluluğu filizleniyor.
Gücünü yitirmiş ihtiyar kış,
Sarp ve yüksek dağlara geri çekilmiş;
Oralardan yeşermeye başlayan ovalara
Geçici son buz sağanakları gönderse de,
Güneş yerleşmeye çalışan Beyaz kar şeritlerini yok ediyor;
Her yeri rengarenk canlandırıyor,
Yeni bir hayat filizleniyor.

ANLATICI

Birden karşlarına ekinlerin arasında gezinen kara bir fino çıkar. Faust bir tuhafılık hisseder ve finonun arkasında ateş izi bırakarak, ikisinin etrafında geniş daireler çizerek onlara doğru yaklaşmakta olduğunu söyler. Fino gerçekten iki adama epeyce yaklaşip yanlarında sıçramaya başlar. Wagner Faust'u sakinleştirmeye çalışır. Finonun sadece bir köpek, yani ürken, karnını yere sürten, kuyruğunu sallayan bir hayvan olduğunu söyler. Faust sakinleşir ve eve dönerler. Fino da sanki onların köpeğiymiş gibi peşlerine takılır. Faust, Wagner'den ayrıldıktan sonra, fino onun peşini bırakmaz. Faust şaşkındır, fakat karşı da koymaz. Evin kapısına vardıklarında fino bir sıçramayla eşiğin üzerinden içeri fırlar ve Faust'un çalışma odasına doğru ilerler. Faust merakla takip eder. Fino, odada Faust'un büyücülükle ilgili bütün malzemelerini sakladığı, duvarda asılı eski bir büfenin altında durur ve etrafını koklayıp birdenbire sesler çıkararak heyecanla koşuşturmaya başlar.

FAUST

Neyin var köpeğim?
Sağa sola koşup durma.
Ne kokluyorsun odanın tam burasında?
Fino, odayı seninle bölüşeceksek Hırlamayı, havlamayı hemen kes!

ANLATICI

Faust duvarda asılı büfeye bakar ve büfenin içindeki ufak şişeden gözlerini ayıramaz. Şişede koyu yeşil bir sıvı Faust'un tüm dikkatini üzerine çekmiştir.

FAUST

Selam sana, elime saygıyla aldığım benzersiz iksir.
Senden insan zekâsını ve sanatını yüceltiyorum.
Ey, bütün sırları içinde taşıyan özsuların,

Bütün büyücü ince güçlerin özü!
Yardım et bana! İçimdeki acıyı hafiflet, ruhumun fırtınalarını dindir!
(Faust sıvıyı yudumlar)
Ah! Gönlüm nasıl da mutlulukla doluyor.
Bütün sinir ve damarlarımdan alev alev, sıcacık
Körpe ve ilahî bir yaşam mutluluğu fışkırıyor!
Bulutlar üzerimde toplanıyor.
Ay ışığını gizliyor, buharlar yükseliyor,
Başımın etrafında kırmızı ışıklar çakıyor,
Tavandan esinti iniyor ve beni sarıyor!
Siz misiniz etrafımda dolaşan,
Gelmenizi istediğim ruhlar?
Bu da ne?
Gözlerime inanamıyorum!
Doğada böyle bir şey hiç görülmüş müdür?
Bir hayalet mi, bir gerçek mi o?
Köpek nasıl da uzuyor, genişliyor
Ve yerinden güçlkle kalkıyor.
Bu bir köpek gövdesine benzemiyor artık.
Odamın tamamını kaplıyor.
Neredeyse sis gibi dağılacak.
Tavana kadar yükselme! İn aşağı!
Efendinin ayaklarına uzan!

ANLATICI

Birden bir şimşek, bir gürültü, ortalık toz duman.
Kükürt ve zift kokusu yayılır.
Soğuk bir esinti Faust'u sarar ve tir tir titretir.
Toz ve duman kaybolduktan sonra Mephisto görünür.
Hepimizin bildiği acımasız düşman, şeytan, Faust'un karşısındadır.
Faust ona kim olduğunu sorar.

MEPHISTO

**Ich bin ein Teil von jener Kraft,
Die stets das Böse will und stets das Gute schafft.**
Bir güç var!
Sürekli kötülük istemesine karşın,
Sürekli iyilik yaratan,
O gücün bir parçasıyım!
Hep inkâr eden o ruhum ben;
Bunda da haklıyım.
Çünkü yaratılan her şey, her varlık,
Yerin dibini boylamaya layıktır.
Bu yüzden hiçbir şey yaratılmasa daha iyi olurdu.
İşte sizin günah, yıkıcılık,
Kısaca kötülük dediğiniz şeyler,
Benim asıl ana maddemdir!
Ben bir parçanın parçasıyım.
Başlangıçta her şey olan,
Işığı doğurmuş olan,

O karanlığın bir parçasıyım.
O gururlu ışık ki, kendisini doğurmuş olan annesi,
Karanlığın elinden yerini ve uzayını almak ister;
Ama yapamaz!
Yokluğun karşısına çıkan bu dangalak dünyaya,
Savaşlar, hastalıklar, depremler, yangınlarla giriştim.
Yine de etkileyemedim.
Sonunda kara ve deniz yerinde duruyor.
Hele o uğursuz hayvan ve insan soyu yok mu?
Ona hiçbir şey yapılamıyor.
Ne kadarını toprağa gömdüm,
Yine de yeni ve taze bir kan devredip duruyor.
Bu böyle sürerse çıldıracağım!
Havadan, sudan, topraktan fıskıran sayısız yeni tohum,
Kurakta, nemde, sıcakta, soğukta bile yeşeriyor.
Eğer ateşi kendime gizlememiş olsaydım,
Bende güzel hiçbir şey kalmayacaktı.

ANLATICI

Mephisto, bu ilginç gösteriden sonra, Faust" tan gitmek için müsaade ister. Bir dahaki görüşmede Faust istediği soruyu sorabilecektir. Faust yine de karşı çıkar ve der ki:

FAUST

Ben sana bir engel çıkarmıyorum ki.
Sen kendi kendini tutsak ettin.
Şeytanı yakalayan, onu sıkıca tutmalıdır.
Yoksa yeniden ele geçiremez kolay kolay.

ANLATICI

Mephisto alaycı bir şekilde gülerken, yine bir şimşek, bir gürültü ve ortadan kaybolur... Daha doğrusu, Mephisto müzik ile Faust"un uyumasını ve güzel rüyalar görmesini sağlar. Faust uyandığında Mephisto ortada yoktur. Bu yüzden yine kandırıldığını ifade eder. Rüyasının ona sahte bir şeytan gösterdiğini düşünür. Fakat ertesi gün Mephisto Faust"un çalışma odasında keyifli bir halde görünür ve ona birlikte bir yolculuğa çıkmayı teklif eder.

FAUST

Sen bana dünyayı göstereceksin de,
Ben de hayatın ne olduğunu anlayacağım öyle mi?

Anlasam ne faydası olacak?

Bu sınırlı yaşamın acısını
Yeryüzünde nasıl olsa hep çekeceğim.
Ben yalnızca oyunla oyalanacak kadar genç
Ve arzusuz yaşayacak kadar da ihtiyar değilim.
Bu dünya bana ne verebilir ki?
Sürekli, her şeyden mahrum olmak.
"Yoksunluğa katlan!"
Yaşam boyunca, her saat,
Her kulağa kısık sesle söylenen,
Bitmeyen şarkıdır bu:

“Yoksunluğa katlan”.

MEPHİSTO

Yeter artık! Bırak bu nakaratı Faust!
Hayatını sırtlan gibi kemiren
Dertlerinle uğraşmaktan vazgeç!
Beraber olduğun en kötü insan bile
Sana insanlar içinde bir insan olduğunu hissettirir.
Sana tavsiyem, benimle bir dünya gezisine çık!
Dünya keşfedilecek sayısız serüvenlerle dolu.
Dile benden ne dilerse! İstedliğini yerine getirmeye hazırım!
Senin emrinde kulun, hizmetçin olurum.

ANLATICI

Faust tabii ki **aptal değil**. Bu üçkâğıtçı şeytanın **başka bir niyeti olduğunu düşünür**. Bu yüzden koşulunu açıkça söylemesini ister.

MEPHİSTO

Bu dünyada senin emrine girmek,
Bir işaretinle durmadan dinlenmeden Çalışmak isterim.
Öteki dünyada bir daha buluşursak,
Bu kez sen de bana yaparsın
Benim sana yaptığımı.

ANLATICI

Faust gülmekten kendini alamaz.
Daha kötü şartlar bekliyordu.
Bu şartı hemen kabul eder.

FAUST

Öldükten sonra hiçbir şey umurumda değil.
Ben bu dünyada acı çekiyorum.
Öldükten sonra öteki dünyanın
Bir üstü ve bir altı olacak mı, düşünmem bile.

MEPHİSTO

Daha ne bekliyorsun?
Ver elini!
Sana hiç kimsenin bilmediği şeyleri vereceğim.

FAUST

Zavallı şeytan, sen bana ne verebilirsin ki?
Bir insanın yüksek hedeflere doğru çarpınan ruhunu
Senin gibilerin anladığı görülmüş müdür hiç?
Fakat yine de doyurmayan yemeğin,
Elinde cıva gibi kayıp giden kırmızı altının,
Asla kazanılmayacak bir oyunun var mı senin?
Göster bana koparılmadan çürüyen meyveyi
Ve her gün yeniden yeşillenen ağaçları.

MEPHİSTO

Aman Tanrım, hepsi bu mu?
Hiç merak etme Faust`um,
Ne gerekiyorsa memnuniyetle yaparım senin için.
Bunu, bu belgeyi bir damlacık kanınla imzala yeter!

FAUST

Kan oldukça önemli bir öz sudur.
Ver elini o hâlde.
Eğer bir gün ben sana şöyle dersem:
“Dur, bekle bir anlık, ne kadar güzelsin”
Beni zincire vur istersen,
O an yerin dibine girmeye hazırım.
O benim son günüm olacak,
Senin de görevin son bulacak.
Tümüyle haklısın, unutmayaacağız.
Burada katılaştığım an hizmetçiyim.
Ama şimdi atalım kendimizi zamanın çağlayışına!
Kendimi en fazla acı veren hazza,
Sevgi dolu kine,
Canlandırılan acıya adıyorum.
Bilgi tutkusundan kurtulan bağrım,
Her acıyı kucaklayacak.
Ne varsa artık tüm insanlığa dair,
Her şeyi en derin içtenlikle
Ben yaşamak istiyorum.

MEPHİSTO

Ah! İnan bana...
Kaç bin yıldır bu sert lokmayı çiğneyen bana.
Hiçbir insan beşikten mezara değin,
Bu ekşi hamuru sindiremez. İnan benim gibilere.
Bütün bunlar, sadece bir Tanrı için yapılmıştır.
O kendisi sonsuz aydınlık içindedir.
Bizi karanlıklara salmıştır.
Ve sizlere vaat edilen, sadece geceyle gündüzdür.

FAUST

Olsun, ben yine de istiyorum!
Yoksa ne anlamı kalır hayatımın?
Tüm hislerin yöneldiği
İnsanlık tacını ele geçiremeyeceksem,
Benden ne olur?

MEPHİSTO

Sen neysen o`sun!
Başına bir peruk taksan,
Ayağına en yüksek topuklu çizmeyi geçersen de
Sen yine sen kalacaksın.

FAUST

Olsun, ben yine de istiyorum! (Faust çıkar)

MEPHISTO

Şimdiden bağladım onu!
Terk et bakalım akli ve bilimi.
İnsanın o en büyük gücünü.
Onun büyüklük hastalığını,
Göz kamaştıran, sihirli ve sahte eserlerle besleyerek,
Ben, yalancı ruh,
Elime geçireceğim onu.
Yazgı, ona, hep ileri gitmeyi zorlayan bir ruh vermiş.
Aşırı hız ve çalışkanlığından
Dünya sevinçlerini göremeden, tadamadan geçer.
Onu vahşi hayatın içinden geçireceğim,
Saçma sapan şeylere sürükleyeceğim,
Sefalet içinde aç ve susuz bırakacağım. S
usuzluğunu gidermemi boş yere dileyerek
Bana yalvararak yapışacak, katılaşacak!
Kendini şeytana teslim etmeseydi,
Yine yerin dibini boylayacaktı.

ANLATICI

Faust bilgiye olan susuzluğunu gidermesi için,
Mephisto ile anlaşmayı bir damla kanıyla imzalar ve böylece ruhunu şeytana satar.

Mephisto büyülü paltosunu Faust'un önüne serer. Birlikte paltonun üstüne çıkarlar ve pencereden dışarı uçup giderler.

Nereye? – Nereye?

Almanya'ya!

İlk durakları Almanya'nın Leipzig şehridir.

Mephisto, Faust'u Leipzig dışında da ün yapmış olan "Auerbachs Keller" adlı bir birahaneye götürür.

Burada, o vahşi hayatın içine dalıp kendilerini zamanın çağlayışına bırakacaklardır!

İçeri girdiklerinde, iki genç ve iki de yaşlı sarhoş adamın masalardan birinde içerek boş boş konuştuklarını görürler.

Mephisto adamların yanında oturup peş peşe mucizeler yaratır.

Masadaki deliklerden en lezzetli şarabı akıtır, çıkardığı alevlerle oynar, adamları üzüm kütüğüne çevirir ve onların aklını öyle bir karıştırır ki, adamlar artık birbirlerinin kulak ve burunlarını kesti kesecek derken...

Mephisto adamları durdurur ve her şeyi eski düzenine çevirdikten sonra birahaneyi terk ederler.

Ve günlerce bütün Avrupa'yı gezerler.

Mephisto, Faust'a art arda Avrupa'nın en önemli ve büyülü kentlerini tanıtır.

Akşamları yaptıkları uzunca sohbetlerde Mephisto, Faust'a binlerce yıllık aşk hikâyeleri anlatır.

Yine böyle bir akşam, yeni bir aşk hikâyesine başlayacakken Mephisto, Faust sözünü keser:

FAUST

Fakat ben şu beyazlamış sakalımla
O gençlerin yaşam tarzına uyamam.
Bütün cesaretimi toplarsam da,
Kadınlar arasında elim ayağıma dolaşır.
Bir kadın karşısında kendimi yaşlı, küçük
Ve bir kötürüm gibi hissedirim.

MEPHISTO

Başka sorunun yoksa Faust`um,
Bunu rahatlıkla çözerim.

ANLATICI

Ertesi gün Mephisto, Faust'u gençleştirmesi için, tanıdığı ihtiyar bir cadının yanına götürür. Cadının evine vardıklarında, ihtiyar cadı yoktur. Bir şölendedir. Faust ve Mephisto, cadının mutfağında onu beklerken; Faust, tesadüfen Mephisto'nun arkasında sihirli bir ayna görür. Bir sandalyenin üzerine çıkıp aynaya bakar. Aynada kendini değil, başkasını görür. Bir kadın...

Helena'yı!

Antik Yunandan bildiğimiz güzel

Helena'nın bu en görkemli görüntüsü ve çıplak oluşu Faust'un aklını başından alır.

FAUST

Gördüğüm nedir bu büyülü aynada... bu kadar hoş!

Tanrısal bir tablo bu!

Ey aşk, ver bana kanatlarının en hızlısını

Ne olur, götür beni onun diyarına!

Güzel olabilir mi bir kadın böyle?

Bu bir rüya! Eyvah, çıldıracağ gibiyim.

Böyle bir şey olabilir mi yeryüzünde?

Bir kadının olabilecek en güzel resmi!

MEPHISTO

Sabırsızlanma! Sana çok yakında gerçek bir güzel tattıracağım.

ANLATICI

Bu arada ihtiyar cadı evine dönmüş, şeytan efendisinin emri üzerine önce büyücülerin sayı düzenini okumuş, sonrada Faust için sihirli bir içki hazırlamıştır.

MEPHİSTO

Gövdene yayılan bu içkiyle Birer Helena gibi göreceksin her kadını. İç!

ANLATICI

Faust, sihirli içkiyi iştahsızca içer ve aniden yıllar üzerinden tüy gibi dökülüp gider. Artık genç ve yakışıklı bir adam olan Faust, Mephisto ile birlikte birkaç gün sonra bir sokakta yürürken karşlarına güzel bir kız çıkar: **Margarete**, yani Gretchen. Faust'un hoşuna gider bu güzel kız, bu yüzden ona doğru yürür ve yaklaşarak (sorar):

FAUST

Güzel küçük hanım, kolunuza girip
Size eşlik etmeye cesaret edebilir miyim?

GRETCHEN

**Ben ne küçük hanımım ne de güzel!
Evime de tek başıma gidebilirim.**

FAUST

Bu ne güzellik!
Gerçekten ilk kez görüyorum
Böylesi güzel bir kızı. Üstelik namuslu ve erdemli.
Azıcık da alaycı.
O dudakların kırmızılığı, yanakların ışıltısı,
Ölünceye dek aklımdan çıkmayacak.
O göz indirerek bakışı,
Yüreğimde silinmez bir iz bıraktı,
Ya o konuşmayı kestirip atması.
Hayran oldum ben bu kıza.
Dinle beni Mephisto!
İstiyorum bu kızı! Bunu hemen ayarla!

MEPHİSTO

O kız olmaz! Ne diyorsun sen Faust?
O kız papazın yanından geliyor.
Bütün günahlarından arınmış olarak.
Günah çıkarmaya gitmiş, hiç günahı yokken.
Onu etkileyecek durumda değilim ben!

FAUST

Bana bak Mephisto! Sana son sözüm şu: Eğer bu tatlı genç kızı hemen bu gece
Kollarımın arasına alamazsam, Gece yarısı seninle aramız bozulacak.

MEPHİSTO

Olabilecek şey var, olamayacak şey var!
Böyle bir durumda bana en az on dört gün gerekir,
Bir olanak yakalayabilmem için.

FAUST

Benim yedi saat dinlenecek sabrım olsaydı,
Böyle tatlı bir kızı ayartabilmek için,
Şeytana ihtiyaç duymazdım.

MEPHİSTO

Fransızlar gibi konuşuyorsun Faust`um.
Rica ederim, endişelenme.
Zaten sadece birleşmenin verdiği tat neye yarar?
Önce etrafında dolaşarak güzelin,
Bin dereden su getirerek,
O çeşit çeşit nazdan, cilveden, kırıtmadan,
Fingirdemeden alacağın zevk daha fazla olur.
Seni hemen bu akşam Margarete`nin odasına götüreceğim.
Ama o komşuda olacak. Sen bu sırada tek başına,
Onun soluduğu hava içinde,
Gelecek sevinçlerin umuduyla
Doyumusuz zevke dalacaksın!

ANLATICI

Faust, Mephisto`nun önerisini kabul eder ve onu Gretchen için bir hediye bulup getirmekle vazifelendirir. Sonunda Mephisto, Faust`u Gretchen`nin odasına getirir ve usulca ayrılır. Faust odanın içinde yavaşça yürürken parmaklarının ucuyla dokunduğu her şeyden vücuduna bir ürperti yayılır. Gözleri de yaşarmış olan Faust:

FAUST

Bu kutsal yeri dolduran, ey tatlı gün ışığı,
Hoş geldin! Kuşat gönlümü sen, tatlı sevginin acısı,
Sen ki umudun çiğiyle güçlkle beslenen.
Nefes alır gibidir çevresinde sessizlik, düzen ve huzur.
Bu yoksullukta bu ne bolluk! Bu zindanda bu ne mutluluk!

ANLATICI

Faust dayanamayıp Gretchen`in yatağına uzanır ve yastığa sıkıca sarılıp çarşafın kokusunu derin bir nefesle içine çeker. Birden bire karşısında Mephisto`yu görür. Gretchen eve dönmektedir, hemen çıkmaları lazımdır. Faust, aceleyle Gretchen`e getirdiği hediyeyi, ufak kutuyu, dolabın içine yerleştirir ve dışarı çıkarlar. Az sonra her şeyden habersiz olan Gretchen evine döner ve odasına girer.

GRETCHEN

Burası ne kadar çok nemli,
Ne kadar çok küf kokuyor
O kadar sıcak da değil dışarısı.
Bana bir hâl oluyor, ama ne?
Keşke annem gelseydi eve.
Ah, bütün bedenimi bir titreme kaplıyor
Ben de her şeyden korkan bir kızım.
Bu da ne? Nasıl geldi bu güzel kutu buraya?
Oysa ben dolabı kilitlediğime eminim.
Ne var içinde acaba?

Ne kadar güzelmiş.
Onu açmak geliyor içimden. (Açar) Aman tanrım!
Gerçekten ilk kez görüyorum bunca altını.
Ancak soylu bir kadın gezebilir bu süs takımıyla
En büyük bayram günü.
Bu gerdanlık bana yakışır mıydı?
Kimindir bu görkemli şeyler acaba?
Acemi çocuk, neyine senin gençlik ve güzellik?
Her şey güzel ve iyi, ama yine de yerinde bırakmalı.
Acıma duygusuyla överler yarı yarıya.
Herkes altın için deliriyor,
Her şey altına bağlı!
Ah biz yoksullar...

ANLATICI

Ertesi gün Faust sinirli bir şeytanla karşılaşır. FAUST Neyin var senin?
Nedir seni kızdıran. Hayatımda görmedim böyle çirkin bir surat.

MEPHİSTO

Bütün günahkâr aşklar adına!
Bütün cehennem maddeleri adına! İsterdim ki küfrün daha kötüsünü bilsem de
Şöyle rahat rahat sövüp saysam.
Eğer şeytan olmasaydım,
Kendimi hemen bir şeytana teslim ederdim.
Biliyor musun Faust`um?
Gretchen`e getirdiğim mücevherleri bir papaz kapmış!
Mücevherleri gören annesi korkuya kapılıp, „Kızım“ demiş, „Haram mal insanın
ruhuna azap verir, kanını kurutur. Bunları Meryem Ana`ya adayalım.“

Margaret`çik de ancak dudağını bükmüş, „Hediyelik bir kutu altının ne kusuru olabilir
ki?“ demiş. Annesi onu hiç dinlememiş Ve hemen bir papaza haber vermiş.

O da gelir gelmez önüne sürüleni çok beğenmiş
Ve sevinerek: „Doğru düşünce işte budur“ demiş.
„Vazgeçmeyi bilen hep kazanır.
Kilisenin midesi büyüktür,
Kim bilir kaç ülkeyi yiyip yutmuş,
Asla sindirim güçlüğü çekmemiştir.
Hanımlar, muhterem hanımlar,
Haram malı yalnızca kilise sindirebilir.“

FAUST

Gretchen ne yapıyor?

MEPHİSTO

Duramıyor yerinde kederli olduğundan.
Bilemiyor ne yapacağını; altın kutusunu,
Özellikle onu getireni gece gündüz düşünür durur.

ANLATICI

Faust, Mephisto"yu Gretchen"e vermek üzere yeni mücevherler bulup getirmekle görevlendirir ve artık sevdiği kızla en kısa zaman içinde buluşmalarını sağlamasını ister. Gretchen"ın hep yanına gittiği bir komşusu var: Marthe Hanım. Gretchen, annesiyle konuşmadığı konuları hep Marthe Hanım`la paylaşır. Ancak Marthe Hanım"ın durumu pek iyi sayılmaz, çünkü kocası evden çıkıp gitmiş ve bir daha dönmemiş. Kayıplara karışan kocasından hiçbir haber de yok. Kadıncağızın bundan böyle geceleri soğuk yatağını paylaşacak kimsesi yok, bu yüzden çok dertli.

MARTHE

Ah, ah hiç olmazsa ölüm belgesi elime geçseydi. Yeniden evlenirdim.

ANLATICI

Gretchen aniden içeri girer. Odasında yine bir kutu altın bulmuş. Kutunun içindeki güzelim gerdanlığı, küpeleri ve bilezikleri gören Marthe Hanım aynen şöyle karşılık verir:

MARTHE

Kız, sakın annene gösterme bunları! Yine götürüp papaza verir.

GRETCHEN

Ne yapayım peki?
Bunlarla ne sokağa ne de başka yere çıkabilirim.
Bir gören olsa ne der?

MARTHE

Bana bak Gretchen,
Sen en iyisi bu kutu ve altınları bende bırak.
İstediğin zaman gelir bende kalırsın,
Dilediğin kadar bu takıları gizlice takar,
Aynaya bakar, zevkini çıkarırsın.

GRETCHEN

Bu her iki kutuyu getiren kimdir acaba? Bunda hakikaten bir tuhafılık var.

ANLATICI

Kapı çalınır. Marthe Hanım kapıyı açar. Ve içeriye giren: Mephisto"dur.

MEPHİSTO

Marthe Hanım siz misiniz? Üzgünüm size çok kötü bir haber getirdim.
Gönül isterdi ki iyi bir haber getireyim....
Umarım beni kınamazsınız; Evet kocanız öldü, size selam gönderdi!

ANLATICI

Marthe Hanım fazla abartılı bir şekilde ağlar.

MEPHİSTO

Bu acı kayıp sizi yıkıma sürüklememeli Marthe Hanım.
Dünyada yaşamakta olan
Erkek cinsinden tek varlık Sizin kocanız değil ki – Yani değildi ya.
Ayrıca siz olağanüstü çekici bir kadınsınız.

Bu acı durumda bu dünyada bir tek erkek bile
Akli ve gücüyle size yardım etmeyi ihmal etmez.
Tabii ki siz arzu ederseniz.

MARTHE

Siz beni ne zannediyorsunuz bayım?
Ne var ki, hazır laf açılmışken,
Şu hususu belirtmekte bir sakınca görmüyorum.
Bu fani dünyada ölüm var, kalım var.
Eğer günün birinde kocam vefat ederse, ki
Bu üzücü durum artık gerçekten söz konusu,
Yeniden evlenmeyi birkaç kez Aklımdan geçirdiğim olmuştur.
Ama kocamın ölüm belgesi olmadan olmaz.

MEPHISTO

Bunun lafı mı olur, Marthe Hanım?
Uzun süredir birlikte dünyayı dolaştığım,
Çok sevdiğim bir arkadaşım var.
Efendi ve cesur!
Bu arkadaşım da rahmetli ve zavallı kocanızın
Öldüğünü beyan edecekmiş.
İki kişinin şahitliğiyle her gerçek ortaya çıkar.
Bu akşam vaktiniz olursa bir araya gelir
Ayrıntıları konuşuruz.
Bu güzel küçük hanım da aramıza katılırsa Çok hoş olur.
Birlikte... Biraz etrafta dolaşır, dolaşır...
Güzel güzel sohbet eder
Ve bu vesileyle birazcık da tanışmış oluruz.
Ne dersiniz?

MARTHE

Tamam. Bekliyoruz bu akşam bayları,
Şu evin arkasında, benim bahçemde.

ANLATICI

Nihayet akşam bir araya geldiklerinde başlangıçtaki çekingenlik ve utangaçlık
Mephisto'nun zarafeti sayesinde çabucak giderilir. Kibar bir şekilde Gretchen'in
Faust'un koluna girip birlikte dolaşmalarını sağlar. Kendisi de Marthe Hanım'la
ilgilenir.

Faust ve Gretchen konuşa konuşa bahçenin sonuna varırlar.
Orada bir ıhlamur ağacının altında batan güneşi izlerler.

FAUST

Çoğu zaman yalnızsınız, öyle mi?

GRETCHEN

Evet, evimiz küçüktür, ama işleri yapmak gerek.
Hizmetçimiz yok.
Yemek pişirmek, süpürmek, örmek, dikiş dikmek,

Bir yandan da öteye beriye koşmak,
Sabahtan akşama kadar.
Annem de tüm işlerde çok titizdir.

FAUST

Söyle bakalım,
Az önce bahçeye gelince beni hemen tanıdın mı?

GRETCHEN

Fark etmediniz mi? Gözlerimi yere çevirdim.

FAUST

Geçenlerde sen yanımdan geçerken Yaptığım kabalığı bağışlıyorsun değil mi?

GRETCHEN

Çok şaşırmıştım.
Böyle bir şey başıma hiç gelmediğinden.
Kimse hakkımda kötü bir şey söyleyemez,
Düşündüm, acaba bu adam bende yanlış bir hareket mi fark etti.
Nasıl hiç çekinmeden yanıma yaklaşabildi?
Yoksa beni öyle rastgele görüşebileceği bir kız mı sandı?
Fakat açıkça şunu da söyleyeyim: Buramda bilemediğim bir şey size doğru yöneldi.
Tek bildiğim şu: Kendi kendime epeyce kızdım.
Size kızamadığımdan.

ANLATICI

Faust ve Gretchen kendilerinden emin olmayan bir tebessümle bakışır ve sessiz kalırlar. Birdenbire Gretchen yerden bir çiçek alır ve yapraklarını tek, tek koparıırken:

GRETCHEN

**O beni seviyor – sevmiyor. Seviyor – sevmiyor. Seviyor – sevmiyor.
Seviyor.**

FAUST

Evet yavrum! Çiçeğin bu sözünü Tanrı'nın sözü bil.
Evet, o seni seviyor!
Bunun ne demek olduğunu anlıyorsun, değil mi?
Seni seviyor! Sakın korkma!
Bırak bu an anlatsın sana, dille anlatılamayanı.
Kendimizi sonsuz bir mutluluğa verelim. Ebediyen! Yoksa perişanlık olurdu sonu.
Hayır, sonu olmayacak! Hayır, sonu asla olmayacak!

ANLATICI

Faust'un bu denli yoğun duyguları Gretchen'i şaşırtır.
Kız bunu hiç beklemiyordu. Rengi solmuş, başı dönüyor. Ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilemiyor. Yüreği hızla atıyordur ve karnında tanımlayamadığı bir hisle donup kalır. Faust ise kendinden geçmiştir adeta.

FAUST

Bu dudaklar, gül gibi kırmızı. Öpmeden olmaz, olmaz.

ANLATICI

Faust dayanamaz, Gretchen'e sarılır ve dudaklarından öper. Tam da bu sırada, Mephisto yanlarına gelir, "Gitme zamanı geldi" diyerek Faust'u alıp götürür. Tek başına kalan Gretchen yavaş yavaş kendine gelir.

GRETCHEN

Aman Tanrım, Bu adam neler hem de neler düşünebiliyor.
Ondan utanıyorum ve her şeye „evet“ diyorum.
Ne yapayım? Ben zavallı, cahil bir çocuğun tekiyim.
Ne buldu bu adam bende? Anlayamıyorum.

ANLATICI

Aslında, Faust hedefine ulaşmıştır. En ufak bir işaretiyle Gretchen hiç çekinmeden her şeye razı olurdu; tabii eğer Faust caymasaydı. Faust'un içine bir kuşku düşer. Doğaya sığınıp hep ormanda gezer; kendi kendine sonu olmayan konuşmalara dalar. Evreni kavramaktan çok uzak olduğuna inanır. Son zamanlarda birçok mucizenin sırrına varmış olmasına rağmen her şeye küskündür Faust. Tek bildiği, asıl arzusunun Gretchen'le yatağa girmek olduğunu inkâr etmektir.

Faust Faust'tur, yani bir Don Juan değil!

MEPHİSTO

**Neden kendi kendini oyalıyorsun,
Neden kendi kendini kandırıyorsun?
Bırak bu oyunları Faust'um!**

Önce bin bir çabayla kızın gönlünü al,
Sonra da it elinin tersiyle!
Olmaz, git onun yanına, seviş kızcağızla!

FAUST

Alçak herif! Ne biçim konuşmak bu... Gretchen hakkında?
Amacım bu değil. Benim derdim senin anlattıklarından ayrı.

MEPHİSTO

Bir yaşıma daha girdim! Şu hâline bak, sanki Gretchen'in sıcacık yumuşak yatağına değil de Cehenneme gidecekmiş gibi konuşuyorsun.

FAUST

Şeytan! Ben bir kaçak değil miyim?
İnsanlıktan uzak bir barbarım ben.
Onun o küçücük, masum dünyasını yıkmaya,
Huzurunu darmadağın etmeye ne hakkım var?

MEPHİSTO

Olan oldu, artık çok geç.
Ne garip adamsın sen!
Git onun yanına, avut onu hiç olmazsa.

ANLATICI

Gretchen'in de neşesi pek kalmamıştır.
Çünkü âşık olduğu adam Faust, kaç gündür ortalıkta yoktur.

GRETCHEN

**Gitti artık, kalmadı huzurum.
Yüreğimi taşıyamıyorum.
Bulamam onu daha.**

Onsuz bir yer mezar olur bana. Bütün bu dünya...
Eğer o yoksa yanımda, yaşanmaz daha.
Zavallı başım dönmüş çılgına,
Zavallı aklım paramparça

**Gitti artık, kalmadı huzurum.
Yüreğimi taşıyamıyorum.
Bulamam onu daha.**

Penceremi ona bakmak için açarım
Yalnız onu bulmak için evden çıkarım
Soylu duruşu, uzunca boyu
Dudaklarının gülüşü, gözlerinin tılsımı
Sözlerinin büyüü
Ellerinin dokunuşu, hele bir de öpüşü.

**Gitti artık, kalmadı huzurum.
Yüreğimi taşıyamıyorum.
Bulamam onu daha.**

Gönlüm hep koşar ona doğru.
Ah keşke bir yakalasam, tutsam iyice,
Öpsem onu, istediğim gibi öpsem,
Onun öpüşleriyle yıkılıp gitsem!

Sen, Heinrich? Ne olur, söz ver bana!
Şimdi söyle bakalım,
Nedir din konusunda düşündüğün?
Sen iyi yürekli bir adamsın, biliyorum.
Fakat bu konuya pek önem vermediğini düşünüyorum.

FAUST

Boş ver bunu yavrum.
Gördüğün gibi seni seviyorum.
Canım da kanım da hep sevdiklerim için.
Kimsenin hislerine, dinine karışmam.

GRETCHEN

Heinrich, Tanrı'ya inanıyor musun?

FAUST

Sevgilim, kim söyleyebilir Tanrı"ya inandığını?
İstersen bunu papazlara ve bilginlere sor derim.
Ama böyle bir soruyu soranla Alay etmek olur alacağın yanıt.

GRETCHEN

İnanmıyorsun değil mi?

FAUST

Yanlış anlama beni güzelim.
Kim ona bir ad verebilir?
Ve kim ona inanıyorum diyebilir?
Kim öyle hissettiği hâlde İnanmıyorum demeye cesaret edebilir?

GRETCHEN

Bunların hepsi güzel ve doğru.
Papaz da buna benzer şeyler söylüyor,
Ama biraz farklı sözcüklerle.
Bu işte hep bir yanlışlık var sanki
Sende Hıristiyanlığın izi bile yok.
Bunun haricinde çoktandır acı çekiyorum
Seni onunla arkadaş olmuş görünce.
Yanıdaki şu insandan nefret ediyorum,
Hem de ruhumun en derinlerinden!
Adamın o iğrenç suratı kadar,
Hiçbir şey ok gibi saplanmamıştır kalbime.
O oldu mu yanımda kanım oynuyor sanki.
Oysa kimseye kötü duygu beslemem.
Seni ne kadar özleyip görmek istiyorsam,
Onu görünce bir o kadar gizli korku yaşıyorum içimde.
Tanrı affetsin, haksızlık yapıyorsam,
Ama bana kalırsa sinsinin tekidir o!

FAUST

Canım Gretchen"im, ne olur korkma ondan.

GRETCHEN

Artık gitmem gerekiyor.

FAUST

Kız, bir saat için olsun göğsünde dinlenip,
Can cana, ruh ruha kalabilmek
Kısmet olmayacak mı bana?

GRETCHEN

Yalnız yatıyor olsaydım odada,
Senin içeri girebilmen için
Bu akşam kapının sürgüsünü açık bırakırdım.
Üstelik annemin uykusu derin değildir,
Bizi birlikte görecektir olursa,

Hemen oracıkta o anda ölüveririm.

FAUST

Ah, güzel meleğim benim.
Bu ufacık şişeden üç damla katarsan çayına,
Deliksiz bir uykuya dalacaktır annen.

GRETCHEN

Sen istedikten sonra, ben ne yapmam ki?
Ona bir zararı olmadığı sürece.

FAUST

Öyle olsaydı, benim tatlı kelebeğim,
Ben önerir miydin sana?

GRETCHEN

İnsanların en güzeli,
Yüzüne bakınca, bilemiyorum nedir beni sana çeken.
Senin uğruna öyle şeyler yaptım ki,
Neredeyse kalmadı yapacak bir şey.

ANLATICI

Yapılmayan bir şey kaldı elbet.
Bunun da ertesi akşam yapılacağı malum.
Gretchen, annesinin çayına üç damla uyku ilacı katar ve yaşlı kadın derin bir uykuya dalar. Sonra kapının sürgüsünü açar ve bekler. Kısa bir süre sonra Faust içeri girer. Olup biteni büyütmeyeyim artık. Zaten bundan öteye ayrıntıları da bilmiyorum, çünkü yanlarında değildim. Fakat az önce bahçede olan o öpüşme sahnesini, o tutkuyu hatırlarsanız, o zaman bu gecenin nasıl „felaket“ bir gece olduğunu göz önüne getirebilirsiniz herhalde. Ondandır ki ertesi gece bir daha buluşurlar. Ondandır ki gece de ve bir sonraki gece yine. Derken geceler birbirini kovalar... Gretchen, öyle bir aşk sarhoşluğuna dalmıştır ki, etrafında olup bitenlerden haberdar değildir artık. Faust da aynen öyle. Düşünmeyi bile bırakmıştır adam. Artık Gretchen"le yaşadığı o coşkulu gecelerden başka hiçbir şey tanımıyor. Doydukça doyumsuzlaşan Faust, Gretchen ile birlikte aşkın tüm tat ve hazlarını en büyük heyecanla yaşar. Ta ki Gretchen"nin asker olan abisi Valentin, aniden ortaya çıkana kadar!

Valentin Sahnesi (Oyuncular sahnede!!!)

Askerde kız kardeşiyle ilgili dedikoduyu kaldıramayan Valentin, bir gece yarısı evin kapısının önünde, ona doğru yaklaşmakta olan ve kız kardeşini baştan çıkaran **Heinrich Faust** ile sıçan kapanı **Mephisto**" yu karşısına alır ve hemen onlarla kavga etmeye başlar.

Çünkü bir zamanlar kız kardeşiyle övünen Valentin, onun bu namus düşmanlarının tuzağına düştüğüne inanır. Namusundan vazgeçen Gretchen, abisine en büyük darbeyi zaten vurmuştur. **Bu kavganın, dövüşmenin, bağırışıp çağırışmanın, küfür etmenin, kılıç çekmenin sonu ölüm olur.** Şeytanın yaptığı büyüyle eli uyuşan Valentin, bir an çaresiz kalır. Şeytanın tam o an Faust"a „**Sapla kılıcını!**“ diye

bağırmasıyla, Faust'un elindeki kılıcı Valentin'e geçirmesi bir olur.

Valentin, aldığı kılıç darbesiyle yere yığılır ve bağırarak çevreden yardım ister. Faust ile Mephisto hemen uzaklaşıp ortadan kaybolurlar. Çevredeki evlerden koşarak gelen insanlar Valentin'in etrafına toplanır. Gretchen geldiğinde, yerde yatan abisi uykudan henüz yeni uyanmış olan komşularının gözü önünde kız kardeşine „Orospu!“ diye bağırır ve ona lanet okuduktan sonra askerce usul usul son nefesini verir.

(Oyuncular sahnede ölür)

Faust ile Mephisto dağları aşarak iyice uzaklaşırlar. Bu durum Mephisto'nun işine gelmiştir. Zaten Şeytan kaç gündür buralardan ayrılmak istemektedir. Çünkü onun önemli bir randevusu vardır.

Almanya'da her yıl Harz dağında kutlanan Walpurgis gecesine davetli olan Mephisto, toplumsal hayatın bu en büyük şenliğini uzunca yaşamında hiçbir zaman kaçırmamıştır. Faust ile Mephisto, Harz dağının en yüksek zirvesi Brocken'e vardıklarında Walpurgis şenliği tam kıvamındadır. **(Oyuncular dans eder, eğlenir)**

Artık yer yerinden oynamaktadır. Şeytan şeytanlarla dans ediyor. Çalkantılı bir kalabalık. Her taraf cadı dolu; yarı cadı, tam cadı, antik cadı, büyücü cadı, generaller, yazarlar, bakanlar, milletvekilleri, senaristler, teknisyenler, parvenüler, proktophantasmistler inanılmaz bir eğlence havasında! Kimin eli kimin cebinde belli değil. Faust da bütün çılgınlığıyla eğlenceye katılır ve son zamanlarda olup biteni tamamen unuttur.

Ancak her coşkulu eğlencenin bir de sonu vardır.

“Einst hatte ich einen schönen Traum...”

(Oyuncular sahneden iner)

Faust, düzlük bir yerde, toprağın üzerinde yatmaktadır. Ortalıkta gecenin o muhteşem, o çılgın havasından en ufak bir iz kalmamıştır. Rüzgârın havaya kaldırmış olduğu tozdan mı bilmem, gün, henüz doğmadan batmışçasına sisli ve bulanıktır. Yorgun argın Faust başını kaldırır ve Mephisto'ya zaman kaybetmeden sevdiği ve çok özlediği Gretchen'nin yanına dönmek istediğini söyler. Mephisto önce duruma açıklık getirir.

MEPHISTO

Kızın abisini öldürdüğün için

Arandığını unuttun galiba!

Ayrıca, bundan böyle Gretchen'i ziyaret etmemiz **söz konusu bile olamaz.**

Annesi uyusun diye ona verdiğin o damlayı nasıl yapmışsa **yanlış kullanmış.**

Sabahın birinde nasıl olmuşsa zavallı **yaşlı kadın bir daha uykusundan**

uyanmamış. Dahası, o tatlı sevgilin büyük bir hata yapıp herkese **annesinin çayına bu damlaları Koyduğunu söylemiş.**

Şimdi de annesini zehirledi diye **Gretchen artık zindanda!**

FAUST

Ne? Canım Gretchen, zindanda mı?

Hemen gitmeliyiz Mephisto!

MEPHİSTO

Dur!

Bekle!

Bilmen gereken bir şey daha var. Sana nasıl anlatayım bilmem?

Bu arada Gretchen sana bir oğlan doğurmuş zindanda.

Ama zavallı yavrun uzun yaşamamış.

Doğumun ertesi günü Gretchen doğurduğu piçi kendi elleriyle boğmuş.

Ancak bütün bu yaptıklarının farkında değil.

Çünkü uzun süre zindanda kalışı

Ve doğum yaparken tek başına oluşu;

Bütün bunlar oldukça zorlamış olmalı ki onu,

Keçileri kaçırmış!

Şimdi de sabahtan akşama yakınıp duruyor: „Çocuğumu çaldınız!

Çocuğumu geri verin!“

FAUST

Olamaz! Ben daha dün onunla birlikteydim...

MEPHİSTO

Sen nereye gittiğimizi de mi unuttun?

Sen benimle benim dünyama daldın.

Seni bekleyen öteki dünyanın tadına,

Azıcık da olsa, varasın diye götürdüm seni.

Sana bir geceymiş gibi görünen süre,

Koca bir yıldır aslında!

ANLATICI

Faust anlamakta zorluk çekmektedir.

Düşünceleri vızıldayarak uçan arılar misali kafasını karıştırmaktadır.

Düşünebildiği tek bir şey varsa, o da ne pahasına olursa olsun, bir an önce

Gretchen'in yanına gitmektir. Mephisto`dan kendisini zindana götürmesini ve

Gretchen'i kurtarmasını ister!

MEPHİSTO

Başka ne dileğin var? Kim sandın beni? Tanrı mıyım ben?

Şeytanım ben, Şeytan!

Gökte ve yeryüzünde tüm gücün

Benim elimde olduğunu mu sanıyorsun?

Öyle olsaydı çok sevinirdim tabii. Ama öyle değil.

Seni zindana götürürüm, o kadar. Peki, peki...

Sana zindanın kapılarını açar,

Gardiyanları da hallederim, hiç merak etme.

Ancak Gretchen'i sen kendi ellerinle Çıkaracaksın oradan.

ANLATICI

Hemen harekete geçerler. İki siyah büyülü ata atlayıp hızla koştururlar.

Ne gece karanlığı, ne yağmur, ne de rüzgâr durdurabilir onları.

Nitekim gün doğmadan Gretchen'in bulunduğu zindana varırlar.

Mephisto, söz verdiği üzere, Faust'un zindana girmesini sağlar, kendisi dışarıda bekler. Faust, karanlıkta ürpererek sevgilisi Gretchen'e doğru ilerler ve onu küçük küçük hücreninin bir köşesinde saman yığının üstünde ayakta sayıklamakta olduğunu görür.

GRETCHEN

Annem, beni öldüren bir orospu!
Babam bir haydut,
Beni unuttu gitti!
Küçük kız kardeşimi, ayağa kaldırdım.
Serin bir yerde;
Güzel bir orman kuşuydum ben;
Uçuyorum uzaklıklara, uç! uç!

FAUST

Gretchen! Gretchen!

GRETCHEN

Sevgilimin sesi bu?
Hani nerede?
Sesini duyuyorum.
Yoksa serbest miyim ben artık?
Kimse beni tutamaz!
Onun boynuna atılmak
Onun göğsünde yar olmak istiyorum.
Heinrich sen misin? Bir daha çağır beni.
Heinrich! Sen misin sahiden?
Sen olsaydın tüm acılar sona ererdi.
Sona ererdi zindan ve zincir korkusu.
Eğer sensen beni kurtarmaya gelen.
Heinrich! Gel otur yanı başımda.

FAUST

Hayır! Gretchen! Sen gel ve çabuk ol!
Eğer çabuk olmazsan, bedeli çok ağır olur!

GRETCHEN

Nasıl? Beni öpemiyor musun artık? Aşkım benim!
Çok da olmadı görüşmeyeli ama
Unuttun mu yoksa öpüşmeyi?
Neden böyle korku duyuyorum birdenbire senden?
Oysa senin sözlerin,
Bakışların bana dünyayı bağışlardı.
Beni boğacakmış gibi öper, öperdin.
Tutkuyla ve her gece! Heinrich!
Ben annemi öldürdüm.

FAUST

Bırak geçmiş Gretchen.
Beni kahrediyorsun. Bir adım at yeter. Özgürsün. Gel artık Gretchen! Kapı açık.

GRETCHEN

Gelemem Heinrich,
Ben buradan ayrılamam.
Umut yok benim için.
Neye yarar kaçmak?
Yine yakalarlar.

FAUST

Yalvarıp yakarmanın yoksa faydası,
Zorla götürürüm buradan seni! Hadi gel artık.

GRETCHEN

Bırak Heinrich! Dokunma bana bir canı gibi!
Biliyorsun ki senin hatırına her şeyi yaptım. Heinrich ah Heinrich.

MEPHİSTO

Kalkın, yürüyün, gevezeliği bırakın! Gün doğdu doğacak.

GRETCHEN

Bu kutsal yerde ne işi var bu adamın?
Heinrich, onu gönder buradan!
Yüce Tanrım kendimi sana emanet ediyorum;
Kurtar beni! Heinrich! Ah Heinrich!
Tüylerim ürperiyor seni düşündükçe.

MEPHİSTO

Faust, gel artık!
Yoksa seni de onunla birlikte yüzüstü bırakırım.
Artık çok geç. Kız mahkum oldu!
Üzülme Faust`um, Nasıl olsa tekrar buluşacaksınız cehennemde.

ANLATICI

O anda gökyüzündeki bulutlar aralanır ve Tanrı gür sesiyle „Hayır, Gretchen kurtuldu!“ der.

SON

www.sanatodasi.biz